

Arrest

nr. 65 797 van 26 augustus 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 26 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MORJANE, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 25 augustus 2010 en heeft zich op dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 7 maart 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 12 april 2011.

1.3. Op 9 juni 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 10 juni 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Roma en bezit u de Servische nationaliteit. U bent geboren en woonachtig in de gemeente Gracac (Servië). In 1994 ging u asiel aanvragen in Nederland. De procedure bleef lopen tot 2002 maar dan besliste u om vrijwillig naar Servië terug te keren. U dacht dat de levensomstandigheden beter zouden zijn geworden sinds het aan de macht komen van de democraten in Servië. Van 2002 tot 2005 woonde u in Kraljevo. Na de scheiding van uw ex-vrouw verhuisde u naar Gracac waar u samen ging wonen met M(...) P(...) (CGVS x; O.V.

x). Om in uw onderhoud te voorzien verkocht u goederen op de markt in Kraljevo. U kreeg eveneens 30 euro sociale steun per maand.

Tien dagen voor uw vertrek werd u samen met uw vrouw slachtoffer van geweldadigheden op de markt van Kraljevo. Verschillende kale jonge mannen van Servische origine begonnen u te beledigen omwille van uw etnie. Toen u hierop inging werd u geslaan en trokken ze aan uw vrouw haar haar. Een oudere Servische dame die het voor u en uw vrouw opnam moest het ook ontgelden. Daarop vluchtte u naar uw vader waar u een aantal dagen ondergedoken bleef. Daarop verkocht u alles wat u had en vertrok u naar België. Naast dit incident vermeldde u eveneens dat u als Roma geen rechten hebt in Servië en dat u er regelmatig beledigd wordt. Ook uw kinderen werden omwille van hun etnische afkomst gepest op school.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw geboorteakte uitgereikt op 27 april 2010 te Gracac, uw Servisch paspoort uitgereikt op 27 mei te Kraljevo, uw Servische identiteitskaart uitgegeven op 23 april 2003 te Kraljevo, uw Servisch rijbewijs uitgegeven op 22 augustus 2007 te Gracac, uw inschrijvingsbewijs bij de VDAB, een Belgisch attest van immatriculatie, een Belgische arbeidskaart van bepaalde duur, uw inschrijving voor een inburgeringscursus in België, uw huurcontract, uw Belgisch rijbewijs en 2 kopieën van uw Servische diploma's.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen, alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, besloot ik dat ik u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan toekennen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat internationale bescherming pas kan worden ingeroepen wanneer geen nationale bescherming kan worden ingeroepen. Wat betreft het incident op de markt waarbij verschillende kale jongeren van Servische afkomst u verbaal en fysiek aangevallen hebben, dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u hiervoor geen beroep kon doen op de bescherming van de lokale en/of hogere autoriteiten in Servië. U verklaarde meermaals geen enkele hulp te hebben ingeroepen van de Servische autoriteiten. Als reden hiervoor gaf u aan dat de Servische autoriteiten zich racistisch gedragen ten opzichte van Roma en dat zij toch niet kunnen helpen. (CGVS, pp. 9-10) Het betreft hier echter een naakte bewering van uwentwege die u op geen enkele manier hebt kunnen hard maken aangezien u nooit contact heeft opgezocht met de Servische autoriteiten. Verder gaf u aan nooit enige problemen gehad te hebben met de Servische autoriteiten (CGVS, p. 8). Indien dit tich het geval zou geweest zijn, quod non, dan nog bestaan er in Servië verschillende mogelijkheden om deze discriminatie vanwege de politie aan te klagen, zo blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Niets stond u dus in de weg om de hulp van de Servische autoriteiten in te roepen. Daarenboven kan in dit verband ook nog worden gewezen op het feit dat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat de Servische overheid wel degelijk stappen onderneemt om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen. Zij garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Bij problemen met Servische burgers kan u zich, ook als Roma, dus richten tot de Servische autoriteiten. Naast de Servische autoriteiten heeft u ook nooit enige hulp gezocht bij andere organisaties zoals organisaties die opkomen voor de rechten van Roma (CGVS, p. 9). Wat betreft de pesterijen die u en uw familieleden hebben ondergaan op straat en op school (CGVS, pp. 8 - 10) dient te worden vastgesteld dat het gaat om kleine incidentjes en verbale beledigingen die, hoe pijnlijk het ook is deze persoonlijk te ontvangen, niet dermate ernstig kunnen worden genoemd dat zij oplopen tot vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of tot ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. U gaf ook zelf aan buiten die ene keer op de markt nooit verder fysiek te zijn aangevallen (CGVS, p. 8).

Wat betreft uw opmerking dat de rechten van de Roma in Servië volledig genegeerd worden (CGVS, p. 9), dient vastgesteld te worden dat Roma in Servië inderdaad vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, wat zich ondermeer uit in slechte levensomstandigheden en armoede. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene economische malaise in Servië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,...

spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch of ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan. Ook heeft Servië bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden. Op grond van deze wet werd in 2003 de Nationale Raad van Roma opgericht. Deze Raad bestaat uit diverse comités die zich toeleggen op specifieke domeinen als onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, tewerkstelling e.d.m. en verstrekt advies aan o.a. ministeries en ngo's. De autoriteiten in Servië erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" - een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid - concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. In april 2009 heeft Servië in het kader van The Decade of Roma Inclusion een nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma aangenomen. Een actieplan ter uitvoering van deze strategie werd in juli 2009 aangenomen. Daarnaast draagt de "League for the Roma Decade", een alliantie van zestig Roma ngo's en niet-Roma ngo's die de rechten en integratie van Roma verdedigen, bij tot een efficiënte ontwikkeling en de uitvoering van actieplannen van de Servische overheid in het kader van de Decade of Roma Inclusion. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten, en in het bijzonder van de rechten van de Roma in Servië. Problemen blijven er vooral voor ontheemden en Roma zonder identiteitsdocumenten. U bevond zich evenwel niet in dit geval. U beschikt over de nodige Servische identiteitsdocumenten (CGVS, p. 7) u bent evenmin ontheemd.

De algemene situatie voor de Roma in Servië anno 2010 geeft aldus op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Deze situatie is evenmin van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw paspoort, identiteitskaart en geboorteakte bewijzen enkel uw identiteit die hier niet ter discussie staat. De overige documenten aangaande uw inburgering in België en uw diploma's doen evenmin afbreuk aan de hierboven vermelde vaststellingen. Het artikel dat door uw partner werd voorgelegd geeft enerzijds aan dat er in Servië een opkomst is van extreem-rechtse groeperingen en individuen die zich tegen Roma keren maar anderzijds wordt ook duidelijk aangegeven dat Roma bij de Servische autoriteiten terecht kunnen voor bescherming. Het artikel is bijgevolg niet van die aard dat zij bovernvermelde vaststellingen kan wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt kan de Raad derhalve de beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 §1, 2° van de vreemdelingenwet, redenen die in casu niet worden uiteengezet,

laat staan aangetoond, en kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal uiteraard niet schorsen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), voert verzoeker, onder verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) en rapporten met betrekking tot de Roma in Servië en Kosovo, aan dat hij bij terugwijzing naar zijn land van herkomst onderhevig zal gesteld worden aan onmenselijke behandelingen en wijst hij erop dat hij is aangevallen door Servische mannen omwille van zijn etnie. Hij betoogt dat er tot op heden nog altijd discriminatie is ten aanzien van Roma's in Servië en Kosovo en wijst op het "meest recente standpunt van UNHCR" van juni 2006 waaruit blijkt dat de terugkeer van de minderheden slechts op vrijwillige basis mag plaatsvinden. Verzoeker besluit dat de "motiveringswet", voornamelijk artikel 3 van de desbetreffende wet, is geschonden omdat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het standpunt van UNHCR niet heeft gevolgd en de verwerende partij er niet is in geslaagd om conform de vaste rechtspraak van het EHRM het begin van bewijs te weerleggen.

3.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de materiële en formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, voert verzoeker aan dat de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van de subsidiaire bescherming noch formeel noch materieel gemotiveerd werd. Verzoeker citeert rechtspraak van de Raad van State, met name dat het aantonen van een algemene situatie die bedreigend is voor de bevolking van een land voldoende kan zijn om tot subsidiaire bescherming te kunnen besluiten en meent dat de bestreden beslissing tekortkomt aan de zorgvuldigheidsplicht en motiveringsverplichting.

Er wordt aan het verzoekschrift een kopie van een artikel van Amnesty International '*Europa moet discriminatie van Roma stoppen*' van 8 april 2010 en een ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland over Kosovo van juni 2009 en Servië van juni 2008 toegevoegd.

3.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat (i) niet aannemelijk wordt gemaakt dat hij geen beroep kon doen op de bescherming van lokale en/of hogere autoriteiten in Servië, waarbij de reden dat deze steeds de kant van de Serviërs zouden kiezen een naakte bewering betreft die niet kan worden hard gemaakt omdat er nooit contact is geweest met de Servische autoriteiten en er nooit enige hulp is gezocht bij andere organisaties die opkomen voor de rechten van Roma, (ii) wat betreft de pesterijen die werden ondergaan in de Kerk, op het werk en op school dient vastgesteld te worden dat het gaat om kleine incidentjes en verbale beledigingen die niet dermate ernstig kunnen worden genoemd dat zij oplopen tot vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of tot ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, (iii) het feit dat Roma in Servië vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling een gevolg is van een samenloop van diverse factoren en niet kan herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan ten aanzien van de Roma, (iv) om te leiden tot erkenning van de status van vluchteling het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard moet zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin, (v) uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie en vervolging, zij integendeel werkt aan concrete actieplannen om de komende jaren de situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren, maatregelen die getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten, en in het bijzonder van de rechten van de Roma in Servië en bijgevolg (vi) de algemene situatie voor de Roma in Servië anno 2010 op zich evenmin aanleiding geeft tot het hebben van een vrees in de zin van de vluchtelingenconventie en de situatie evenmin van die aard is dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.4. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden

waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). De onderdelen van het eerste en tweede middel die verwijzen naar de formele motiveringsplicht, kunnen in zoverre niet worden aangenomen.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 9 juni 2011, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.5. Verzoeker voert de schending van de zorgvuldigheidsplicht aan en geeft een theoretische uiteenzetting met betrekking tot dit beginsel waarbij hij erop wijst dat de verwerende partij de plicht heeft zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding en dat geval per geval moet worden gekeken naar de omstandigheden van de zaak. Uit dit beginsel vloeit voort dat in principe geen feiten als bewezen of niet bewezen kunnen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem/haar in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn/haar oordeel zijn/haar voorstelling van de feiten of van zijn/haar toestand geloofwaardig maken. Voorts stelt hij dat hij verschillende documenten heeft voorgelegd die niet in acht genomen werden door de verwerende partij.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Verzoeker werd door de verwerende partij gehoord en kreeg tijdens dit gehoor, tijdens hetwelk hij werd bijgestaan door een tolk, de gelegenheid om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat hij de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze heeft beoordeeld en zijn beslissing heeft genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak, daarin begrepen de door verzoeker aangebrachte bewijsstukken. De vaststelling dat de stukken niet van aard worden bevonden om een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken, doet daaraan geen afbreuk. Verzoeker verzet zich overigens niet in concreto tegen de beoordeling van deze stukken en toont verder niet aan welke door hem voorgebrachte gegevens ten onrechte niet door de verwerende partij zouden zijn betrokken bij de beoordeling van zijn asielaanvraag. Verzoeker maakt dus geenszins aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.6. Waar verzoeker een theoretische uiteenzetting geeft over artikel 3 EVRM en de bewijslast die daaraan gekoppeld is, en betoogt dat *"hij is aangevallen geweest door Servische mannen in, de aanvallen hadden meer te maken met etniciteit van verzoeker"* en de verwerende partij er niet in geslaagd is om conform de vaste rechtspraak van EHRM een begin van bewijs neer te leggen, aangezien het Hof immers stelt dat *"Where such evidence is adduced, it is for the government to dispel any doubts about it"* (EHRM, NA/The United Kingdom, arrest dd. 17 juli 2008, § 111) en een schending van voornoemd artikel bijgevolg kan worden vastgesteld, wijst de Raad erop dat verzoeker in wezen de verschillende motieven in de bestreden beslissing niet weerlegt waar wordt overwogen dat internationale bescherming pas kan worden ingeroepen wanneer geen nationale bescherming kan worden ingeroepen, verzoeker op geen enkele manier heeft kunnen hard maken dat hij niet op de bescherming van de Servische autoriteiten kan steunen aangezien hij nooit contact heeft opgezocht met de Servische autoriteiten, hij verder aangaf nooit enige problemen te hebben gehad met de Servische autoriteiten, de pesterijen die hij en zijn familieleden hebben ondergaan in de Kerk, op het werk en op school kleine incidentjes en verbale beledigingen betreffen die, hoe pijnlijk het ook is deze persoonlijk te ontvangen, niet dermate ernstig kunnen worden genoemd dat zij oplopen tot vervolging in de zin van de

vluchtelingenconventie of tot ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, verzoeker zelf aangaf dat hij buiten die ene keer op de markt nooit verder fysiek te zijn aangevallen, uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging, de Servische grondwet expliciet discriminatie verbiedt op grond van etnie en Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aannam. Daar kan nog aan toegevoegd worden dat in de bestreden beslissing wordt gewezen op problemen die er kunnen zijn voor Roma doch dat dit vooral om ontheemden en Roma zonder identiteitsdocumenten gaat en verzoeker zich niet in dit geval bevindt, vermits hij beschikt over alle Servische identiteitsdocumenten.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen concrete feiten of elementen heeft aangehaald waaruit zou blijken dat hij voor zijn problemen met de skinheads geen of onvoldoende beroep kon doen of zou kunnen doen op de hulp en/of de bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. In de mate verzoeker verwijst naar de situatie van ontheemden en de problemen in Kosovo wordt dit niet in overweging genomen aangezien verzoeker geen ontheemde is en Servisch staatsburger is. Verder kan ook de verwijzing naar een algemeen rapport of een standpunt van UNHCR betreffende de situatie in het land van herkomst over de Roma niet volstaan om aannemelijk te maken dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging dient te worden aangenomen of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf en zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten.

Zo verzoeker in dit verband nog aanvoert dat men op 1 januari 2007 concludeerde dat de institutionele structuur voor de coördinatie van plannen in het kader van de Decade of Roma Inclusion in Servië erg zwak is, herhaalt de Raad dat verzoeker zijn problemen concreet moet aantonen en hij op geen enkele manier aannemelijk maakt niet te kunnen rekenen op de bescherming van zijn autoriteiten. Uit de *“SRB Servië, Situatie van Roma in Servië”* van 19 januari 2010, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat *“Er (...) geen sprake (is) van systematische, specifiek op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen van de zijde van de Servische autoriteiten. De autoriteiten van Servië erkennen de Roma als een nationale minderheid en discriminatie van Roma is illegaal. De Servische autoriteiten en de Servische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Wel hebben Roma te maken met maatschappelijke aversie en discriminatie door alle andere etnische groepen. Hoewel Roma in enkele gevallen het mikpunt van politiegeweld, van verbale en fysieke pesterijen door gewone burgers en van sociale discriminatie blijven en soms niet de volledige bescherming van de wet krijgen, zijn de autoriteiten bereid om voldoende bescherming te bieden aan Roma. Bovendien is er volledige bewegingsvrijheid binnen Servië en Roma kunnen zich in geval van individuele moeilijkheden zonder problemen in een ander deel van Servië hervestigen waar ze niet zullen worden geconfronteerd met moeilijkheden.”* (p. 10).

3.7. Tot slot wijst de Raad erop dat het EHRM een uitgebreide rechtspraak ontwikkelde betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

Van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, kan derhalve, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een “minimum level of severity” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v.*

Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68).

3.8. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat UNHCR in zijn standpunt over Kosovo van juni 2006 benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, doch dat het standpunt, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker beweert in 2009 werd gewijzigd. De *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo* van 9 november 2009 benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, inclusief die van de Roma, Ashkali en Egyptenaren, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

3.9. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

3.10. In acht genomen wat vooraf gaat, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS